יחי: כך שמו: **מגן דני רבי חייא.** שהיה שומר בניה של חייא: **מהו שיפסיק.** לנשמע שלום: **ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל.** שהוא חוזר ואומרו כל חדש ועשרים יום כשנה כדלמרינן בפרקין (ד' י.): **מהו שיטעום.** את התבשיל לדעת אם צריך מלח או תבלין: **מטעמת.** טעימת תבשיל: **רבינעא.** רבינית הלוג: **מדלו לכם מן האהל.** כשיש לכם לעסוק בכשוך המקוש של תבשילכם בכשוך אדם לתי לאו אכי למה ליה למדלו: **ומשוך.** לא דרים לשון נמה אלא כמשמעו מרא מחשבתו לזה שהקדמת כשודו לכשודי: **שולח מפני הכבוד.** והא ק"ש קודם תפלה הוא וקתני שולח: **פרגמה ר' אבא.** להא דרב ושמואל דאמרי: **במשכים לפתחו.** אבל פגעו בדרך שולח: ס"ג **אמר רב אחא בר יעקב אין שלוחו של אדם עושה שליחותו עד שיאמר לו שלחני.** תפלה שמלדיקו לגדולתו והלר ויסא פעמיו לדרכי תפיליו: **אל תקרי שבע אלא שבע.** יליך בל יפקד מן השמים בחלוס הרי הוא רע לכך אין מסגיחין לפקדו: וס'

ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם תניא נמי הכי הקורא את שמע ופגע בו רבו או גדול הימנו בפרקים שואל מפני הכבוד וא"צ לומר שהוא משיב ובאמצע שואל מפני היראה ואצ"ל שהוא משיב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם בעא מיניה אחי תנא דבי רבי חייא מרבי חייא בהלל [א]ובמגילה מהו שיפסיק [ב] אמרינן ק"ו ק"ש דאורייתא פוסק הלל דרבנן מבעיא או דלמא [ג]פרסומי ניסא עדיף א"ל פוסק ואין בכך כלום אמר רבה [ד]ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל בין פרק לפרק פוסק באמצע הפרק אינו פוסק וימים שאין היחיד גומר בהן את ההלל אפי' באמצע הפרק פוסק איני והא רב בר שבא איקלע לגביה דרבינא וימים שאין היחיד גומר את ההלל הוה ולא פסיק ליה שאני רב בר שבא דלא חשיב עליה דרבינא: בעי מיניה אשיאן תנא דבי ר' אמי מר' אמי השרוי בתענית מהו שיטעום אכילה ושתיה קביל עליה והא ליכא או דילמא הנאה קביל עליה והא איכא א"ל טועם ואין בכך כלום תניא נמי הכי [ה]מטעמת אינה טעונה ברכה [ו]והשרוי בתענית טועם ואין בכך כלום עד כמה ר' אמי ור' אסי טעמי עד שיעור רביעתא: אמר רב [ז]כל הנותן שלום לחבירו קודם שיתפלל כאלו עשאו במה שנאמר [1]חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא [2]אל תקרי במה אלא במה ושמואל אמר במה חשבתו לזה ולא לאלוה מתיב רב ששת בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב תרגמה ר' אבא במשכים לפתחו [ח](א"ר יונה א"ר זירא כל העושה חפציו קודם שיתפלל כאלו בנה במה א"ל במה אמרת א"ל לא אסור קא אמינא וכדרב אידי בר אבין ד)אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן [1]אסור לו לאדם לעשות חפציו קודם שיתפלל שנאמר [2]צדק לפניו יהלך ויישם לדרך פעמיו ואמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן [3]כל המתפלל ואח"כ יוצא לדרך הקב"ה עושה לו חפציו שנאמר צדק לפניו יהלך ויישם לדרך פעמיו: (ו)א"ר יונה א"ר זירא [ז]כל הלן שבעת ימים בלא חלום נקרא רע שנאמר [3]ושבע ילין בל יפקד רע אל תקרי שבע אלא שבע א"ל רב אחא בריה דרבי חייא בר אבא הכי א"ר חייא א"ר יוחנן כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן אין מבשרין אותו בשורות רעות שנאמר ושבע ילין בל יפקד רע: אלו הן בין הפרקים וכו': א"ר אבהו א"ר יוחנן [ט]הלכה כר' יהודה דאמר בין אלהיכם לאמת ויציב לא יפסיק [י]א"ר אבהו א"ר יוחנן מאי טעמיה דרבי יהודה דכתיב וה'

שרוה לחייב עצמו מברך ואין זה ברכה לבטלה מידי דהוה מלוכלך [ב] ותפילין דהני נמי מברכות מע"ג שאינן חיובות ובלילי פסחים יש שמברכין פעמים בתחלה לקרות ואחר הסעודה אחר שפוך מברכין לגמור ומייתי רמיה מירושלמי (דפרק ח') מההיא דמייתי עלה דכל הברכות [ו] פותחין בברוך חוץ מן הברכות הסמוכות לחברתה וברכת הפירות והמזונות ופריך בירושלמי עלה והא מיכל גחלה פירות מאי גחלנו דסמוכה לחברתה ואמאי פותחת בברוך שניין דאם אמרה בבהכ"נ יצא ופריך והרי סופה פירות יהלוך דאינה סמוכה שהסעודה מפסקת ופ"ה אינה פותחת בברוך ומצי שמיט הנה אחת להבא ואחת לשעבר פירות אחת להבא זו היא שאתה ברכה שמברכין אחר אכילה לגמור ולאותה ברכה היא סמוכה אחת לשעבר היינו אותה שבירך קודם אכילה תלמי דמברכין שני פעמים אבל זה הפירות אינו מיושב דהרי [ג] סיפא מסתבר דקאי אברכה לאחר גחלנו דקאי נה מתחלה אלא אברכה לאחר גחלנו קאי כאחר מפרש מיהו מסתבר בירושלמי כאחר פירשתי תחלה שהיו מברכין ג' פעמים תחלה וסוף אבל אומר ר' יהודה דזו היא תמיהא גדולה מאחר שבירך קודם אכילה אמאי מפסיק ואוכל בינתים שהרי בינתים שאין יחיד גומר בהן את ההלל כיון שבירך תחלה כאו היינו מפני הכבוד הא לא היה מפסיק שום ברכה אלא גרסה הא דפריך בירושלמי הרי גחלה דמסתמא לא יפסיק בתחלה אפילו אלא מפני הכבוד בצא אחת שאי אינו מפסיק שאינו לריך אבל אנו שמפסיקין לאכול אין אנו לברך כלל לא בתחלה ולא בסוף והא דקאמר בירושלמי והרי [ד] סיפא זהו לאחר גחלנו דאחתמת בברוך ואמאי והא הודאה בעלמא היא כברכת פירות ואמאי מותמת בברוך ומצי שמיט הנה שאי גחלנו אחת להבא ואחת לשעבר פירות לעתיד כאו יגיענו וגם היא לרוכה קאת וגם יש בה לשעבר כאו לאחר גחלנו מגחלת מלריך לפיכך מותמת בברוך ואה שהקשה מיהלוך שאינה סמוכה לפי מה שפרשתי עתה ואפ"ה אינה פותחת בברוך יש ליתן טעם לפי שהיא הודאה בעלמא ואפילו אהיא לרוכה קאת תקנו בה אתיאה ולא פתיחה כאו אלהי נשמה. וכן משמע בירושלמי שהיה דרכן לומר הלל בבית הכנסת ואח"כ שותין כוסות שלהס בביתס בלא שום סדר דבעי בירושלמי (פ' ע"פ) שתהן בבת אחת מהו פירוש זה אחר זה בלא הלל וסדר בינתים מהו [ה] שמעינן מן הדא דא"ר יוחנן הלל אס שמעה בבית הכנסת יצא וכן משמע בתוספתא [ו] דאי שלא היה יודע ונכנס בבית הכנסת וכו' והשתא נמי מיושב דבשביל כך פותחת ברכה לאחר גחלנו בברוך דטעמא שאינה סמוכה כי הא לאס קרא הלל בבהכ"נ יצא: **או דילמא הנאה קביל עליה.** האי ליטעום משמע דמיירי בתענית יחיד שקבל עליו אבל בתענית הכמוב בא: **טועם ואין בבך כלום.** פירש ר"ח שחוזר ופולט אלא הן בין בימים שאין היחיד גומרין שאין זה בכלל **במשכים לפתחו.** ולאו דוקא יחיד אלא אפילו

ג א טור ושו"ע או"ח סימן תלנב סעיף ב:

יד ב מיי' פ"ג מהלכות תפוכה הלכה ט טור שו"ע או"ח סימן תכב סעיף ד וסמ"ג עשין כז וסימן תמנד סעיף ג:

טז ג מיי' פ"ג מהלכות ברכות הלכה כ סמג (הלכות ברכות) עשין כז טוש"ע או"ח סימן רי סעיף ב:

יז ד מיי' פ"ג מהלכות תפלה הלכה ד סמג עשין יט טור שו"ע או"ח סימן קט סעיף ב:

יח ו [מיי' שם סמג שם טוש"ע] שם סעיף ג:

יט ז מיי' שם טוש"ע שם וש"ע בב"י

יט ח מיי' פ"ג מהלכות ק"ש הלכה ח סמג עשין יח טוש"ע או"ח סימן סו סעיף ה:

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם. הלכה כר' יהודה. [וימים שאין היחיד גומר בהן את ההלל וכו'. עי' פי' ר"ח תענית כח, ב]. והשרוי בתענית טועם ואין בכך כלום. כגון שחזור ופולטו דלא חשיבה הנאה מן הטעימה וגם אין צריך ברכה. ולכך טעמי ר' אמי ור' אסי עד כדי רביעית. ודוקא בתענית יחיד כדאמרינן הנאה קביל עליה אבל תענית כתוב לא. ועד כמה ר' אמי ור' אסי טעמי עד שיעור רביעתא. פירש הגאון ז"ל עד שיטעמו בפעם אחת רביעית, אלא בכל יום התענית בכמה פעמים היו טועמים עד כשיעור הזה. אמר ר' אבהו א"ר יוחנן הילכתא כרבי יהודה דאמר בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. מ"ט דכתיב וה' אלקים אמת, וצריך לדבק אני ה' אלקיכם ואמת ויציב מאי טעמא דכתיב וי' אלהי אמת, וצריך לחזור ולומר אמת ויציב וכו' ולומר כל הברכה, רבא אמר אינו חוזר ואומר אמת אלא משלים כל הברכה כולה ועומד בתפלה. וקיימא לן כרבא דבתראה הוא והיה רבא מגנה כל האומר פעמים.